

Proloog

Maandag 10 juni, vooravond,
de Theems

De avondzon strooit diamanten uit over de Theems en verlicht het terras van de Houses of Parliament. Parlementariërs, net teruggekeerd van het pinksterreces, drinken iets met hun onderzoeksassistenten en minnaressen; hun lach zweeft boven het water. Alles is normaal.

Hoofdinspecteur van de recherche John Kerr slaat hen gade vanaf een stijlvolle boot, bestuurd door Justin Hine, zijn jonge hoofd Technische Operaties. Beiden zijn beroepsofficier bij de Special Branch van New Scotland Yard. Ze hebben weinig tijd, dus vaart Justin snel door de warme avondlucht naar het oosten en laat een illegaal kielzog achter, dat even later de aandacht van de rivierpolitie zal trekken.

Kerr zit achter een paar overvallers aan die van plan zijn gestolen goud per boot vanaf de noordelijke oever te vervoeren. Vandaag zullen ze bij hoogwater een proeftocht maken. Dat is alles wat hij weet.

Kerr gaat over extremisme en terrorisme, niet over zware criminaliteit, dus hij heeft zijn informatie doorgegeven aan de afdeling Specialist Crime van de Yard. De rechercheurs hebben ten zuiden van de rivier twee tweepersoons-teams 'Trojans' ingezet, schutters van de Tactical Firearms Branch, CO19. Hun analisten denken te weten waar de gangsters aan land willen gaan en de Trojans zullen hen daar arresteren. Ze hebben hun operatie 'Magiër' genoemd, maar John Kerr verwacht weinig magie. Een gokje is voor hem nooit goed genoeg. Als de Trojans op de verkeerde plek zijn, zullen de doelwitten ontsnappen.

Kerr wil de gangsters op het water onderscheppen. De Metropolitan Police, de Met, beschikt over een gloednieuwe gepantserde rubberboot, verborgen in de rivierbasis in Wapping. Het is een aangepaste Ribcraft 12 met straalaandrijving, fantastisch snel en dreigend, gekocht vanwege de Olympische Spelen om een zelfmoordaanslag op de Theems door Al Qaida te voorkomen. De RIB biedt plaats aan drie paar tot de tanden bewapende Trojans, maar Kerrs verzoek om hem te gebruiken is door de pennenlikkers van de afdeling Ge-

zondheid en Veiligheid botweg afgewezen: zijn plan wankelt kennelijk op het randje van de glijdende kun-je-niet-verantwoorden-schaal die hun leven bepaalt. Dus zitten de Trojans, altijd in voor een robbertje harde mariene actie, bij Cumberland Wharf in Rotherhithe te zweten in hun busjes zonder ramen.

John Kerr gaat zoals gewoonlijk zijn eigen gang. Zijn boot is nog flitsender dan de opgelegde RIB. Het is een Sea Ray 240 Sun Sport, met een donkerblauwe romp en een wit dek, deels speedboot, deels drankpaleis. Volstrekt onreglementair. De boot is eigendom van een vriend van Justin van de pilootopleiding en ligt gewoonlijk in Chelsea Harbour voor anker. Justin heeft een verhaal opgehangen over een rondvaart met buitenlandse verbindingsofficieren en zijn vriend is erin getrapt.

Onder een stralende blauwe hemel, met de zon in de rug, snijden Kerr en Justin een reeks aken die worden voortgetrokken door één enkele sleepboot, en scheren onder Southwark Bridge door. Ze zigzaggen tussen de plezierboten door en Kerr heeft zo'n vermoeden dat een heleboel opvarenden inmiddels pijnlijk zullen zijn. Maar zelfs als Justin al enig benul heeft van de verkeersregels op dit drukke stuk van de rivier, hij trekt zich er niets van aan.

Het goud is eigendom van de Verenigde Staten en is van Washington op weg naar Hongkong. Het is veertien weken geleden gestolen uit een zwaarbeveiligd pakhuis bij Heathrow en spoorloos verdwenen. Tot nu toe. Kerr weet alleen van het plan omdat een dappere agent van de Special Branch, een Somalische moslim met de codenaam 'Zeemeeuw', net iets meer deed dan van hem verlangd werd. Zeemeeuw kon geen namen noemen, maar wie het ook waren, ze hadden hem op een braakliggend stuk grond in Stepney in zijn busje in brand gestoken.

Kerr had de plaats delict die middag bezocht, samen met Dodge, het hoofd van zijn CIE, zijn informanteneenheid. Nu, drie uur later en ondanks de wind die in zijn gezicht blaast, kan hij het verbrande vlees van zijn agent nog steeds ruiken. Kerr heeft geen zin om te wachten tot het moordonderzoek hem vertelt wat hij al weet. Dat geteisem heeft Zeemeeuw vermoord en omdat agenten een soort familie zijn wil Kerr wraak nemen.

Ze jakkeren langs HMS *Belfast* en onder de Tower Bridge door. Het tij keert, dus ze zijn op hun hoede. Kerr staat naast Justin in de openlucht, klampt zich vast en buigt zijn knieën terwijl ze in oostelijke richting scheuren. De race stroomafwaarts valt hem zwaar, want hij is nog steeds herstellend van een bomexplosie waardoor hij zijn rechterbeen brak, granaatscherven in zijn borstkas en hals kreeg en zes dagen in coma lag. Hij doet al een maand alsof hij weer helemaal de oude is. Vanavond, zeventien minuten van Chelsea Harbour, begint zijn hele lichaam te protesteren, maar hij spoort Justin aan.

Het plan is eenvoudig. Als de rubberboot van de bende verschijnt, zullen ze kijken waar hij naartoe gaat, voor het geval de analisten het mis hebben, en vervolgens verslag uitbrengen. Alleen ogen en oren, heeft Kerr tegen Justin gezegd. Maar Kerr heeft wel zijn Glock 19 halfautomatisch 9mm-pistool meegenomen; het zit in zijn jaszak.

Hij inspecteert de rechteroever, op zoek naar het verborgen busje van de Trojans. Ze hebben zich goed verstopt, maar zijn compleet op de verkeerde plek. Als ze bij Canary Wharf uit een lange bocht naar rechts komen, verschijnt opeens de boot van de gangsters. Zelfs op een afstand van een paar honderd meter ziet Kerr dat hij precies is zoals Zeemeeuw hem beschreef: twee rode opblaasbare drijvers zo lang als een transitbusje, met een zilverkleurige buitenboordmotor zo groot als een hutkoffer.

Kerr tuurt naar de twee mannen aan boord, alle twee naar voren gebogen, net als hij en Justin, terwijl ze een snelheid van zo'n vijf knopen aanhouden. De boeven zijn stipt op tijd, een paar minuten na het keren van het tij. Zoals Kerr al vreesde zijn ze honderden meters van de Trojans verwijderd, midstreams op weg naar de riviermonding in plaats van naar de South Bank.

Kerr neemt de gashendel over van Justin om vaart te meerderen. 'Ik wil dat je ons langsij brengt.'

Justins gezicht maakt duidelijk dat dat niet het plan was, maar Kerr negeert hem. Het getij is al gekeerd en ze zijn nog geen driehonderd meter diep water van de andere boot verwijderd.

De rubberboot van de gangsters deint nu op de golven en Kerr kan zijn tegenstanders voor het eerst goed bekijken. Hij ziet dat beide mannen een felrood t-shirt dragen en vraagt zich af of het een list is, om de schijn te wekken dat ze gewone werknemers zijn die voor hun baas op pad zijn. Misschien is dat ook zo en heeft Kerr het mis. Er is maar één manier om daarachter te komen.

De man aan de rechterkant is van normaal postuur en hij heeft een witte honkbalpet diep over zijn ogen getrokken om ze te beschutten tegen de zon. Die moet hij kunnen hebben, maar zelfs vanaf deze afstand ziet Kerr dat hij aan de man die de boot bestuurt een hardere dobber zal hebben. Hij torent boven de ander uit, zijn brede schouders staan gespannen en zijn enorme lichaam brengt de stabiliteit van de boot in gevaar.

Justin haalt hen snel in. De boeven kunnen nu elk moment de Sea Ray opmerken die recht op hen afstuift. Justin zwenkt licht naar bakboord om hen te passeren, maar Kerr corrigeert hem.

'We zouden toch alleen maar kijken?' roept Justin. 'Kom op, baas, het is niet mijn boot.'

Kerr kijkt strak voor zich uit en laat zijn hand op die van Justin liggen. ‘Ik ga ze arresteren,’ zegt hij.

Met nog een kleine twintig meter te gaan probeert Justin langs zij te komen. Dan krijgt Kerr goed zicht op de twee mannen als ze hun hoofd omdraaien en geschokt naar de Sea Ray kijken. De grote man slingert de boot voor de boeg van de Sea Ray langs en de schroef werpt een reusachtige nevelwolk op. De boeg van de rubberboot komt omhoog en heel even is het alsof hij zal kapseizen. Kerr maakt eruit op dat de roerganger onervaren is en de schroef al even bovenmaats als de motor. Hij voelt dat de kansen zich in zijn voordeel keren.

Plotseling verschijnen er vuurwapens, die de theorie van het onschuldige bedrijfsuitje ondermijnen. De passagier heeft een pistool in zijn hand, waar Kerr zich gezien de instabiele situatie niet druk over maakt, maar dan haalt de grote man een hagelgeweer met afgezaagde loop tevoorschijn en vuurt op de Sea Ray. Het is weinig meer dan een lukraak schot vanaf een praktisch onbestuurbare boot, maar niet helemaal in het wilde weg. Kerr en Justin duiken in elkaar en ze horen de inslag van grove hagelkorrels in de perfect blauwe romp van de Sea Ray. Ze slaan ook een gat in het scherm, precies op plek waar hun hoofden een fractie van een seconde geleden nog waren. Dan klinkt het geluid van fiberglas op rubber als Justin de linkerdrijver van de rubberboot ramt.

Justin en Kerr hebben tijd gehad om zich schrap te zetten, maar de gangsters vallen door de klap op de grond. De Sea Ray heeft de rubberboot zowat haaks geramd en de boeg verbrijzelt de linkerdrijver ervan. Een paar seconden lang houden de boten elkaar in een houdgreep en draaien langzaam rond in de stroming terwijl de gangsters naar hun wapens graaien.

Terwijl Justin de motor in de achteruit gooit, klautert Kerr op het voordek. Als hij overeind komt en zijn benen spreidt om zijn evenwicht te bewaren, heeft hij de Glock al in zijn rechterhand en hij staat een volle meter hoger dan zijn tegenstanders, zijn lichaam scherp afgetekend tegen de blauwe lucht. De kleinste van de twee ligt tegen de rechterkant van de romp en zet zich schrap terwijl hij zijn pistool omhoogbrengt om Kerr te vermoorden.

Maar terwijl Kerr de Glock in beide handen neemt, wordt de rubberboot plotseling overspoeld door zonlicht doordat beide boten ronddraaien. De honkbalpet van de man biedt geen bescherming tegen de schittering en hij knijpt zijn ogen half dicht terwijl hij schiet. Hij mist, maar het schot van Kerr, even snel volgend als een echo, is raak. Kerr mikt op de borst van de man, maar de boten vallen omlaag op de deining en zijn schot raakt de man midden in zijn voorhoofd, dringt dwars door zijn schedel en ketst over het water. Hij

zakt opzij in de achtersteven en de witte honkbalpet zuigt zijn bloed op als vloeipapier.

Als Justin gas geeft, zet de grote man zich schrap tegen het roer en stopt een nieuwe patroon in het hagelgeweer. Kerr roep enkele keren: 'Politie!', maar hij ziet dat de man er niet over peinst zich over te geven. Justin gilt dat hij dekking moet zoeken als de Sea Ray als een bevrijde walvis terug in het water begint te glijden. Maar Kerr is nog niet klaar. Op het laatste moment, net als de boten elkaar loslaten, slaagt hij erin op de rubberboot te springen en landt boven op de grote man, die net op dat moment de trekker overhaalt. Het schot mist zijn doel en Kerrs schoenen begraven zich in de dikke buik van de man, waardoor die achteruitstruikelt. Dan neemt de zwaartekracht het over en zijn enorme lijf kantelt overboord in de snelstromende rivier.

Hij verdwijnt heel even en dan ziet Kerr hem drie meter verderop bovenkomen en snel stroomafwaarts drijven. Kerr kijkt om zich heen. De dode passagier ligt ineengedoken in de steven tegen de leeglopende linkerdrijver. Voorin ligt een ruw platform van houten latten onder betonblokken, daar neergelegd om de goudstaven na te bootsen en als tegenwicht voor de veel te grote motor, die nog steeds draait.

Justin dobbert stroomopwaarts, wachtend tot zijn baas weer bij zinnen komt, maar Kerr wuift hem weg. De rubberboot is nu ernstig instabiel en moeilijk bestuurbaar zoals hij op de golven deint. Hij geeft gas en richt zijn blik op de gangster in het water, wiens rode t-shirt een prima baken vormt. Hij drijft op zijn rug, met zijn gezicht naar Kerr toe; zijn haren hangen in slierten over zijn gezicht, zijn mond is een grote o en zijn armen maaien vruchteloos in het rond.

Terwijl hij stroomafwaarts achter de gangster aan gaat, wordt Kerr door de leeglopende drijver naar links getrokken. Hij staat tot aan zijn enkels in het water en weet dat hij niet veel tijd meer heeft. Maar hij gaat door, zijwaarts als een krab, en komt dicht genoeg bij om de kreten van de gangster boven het razen van de motor uit te horen. Hij roept iets in een vreemde taal. Dan is de man vlak vóór hem. Kerr voelt de klap in zijn voeten als het grote hoofd onder de zinkende boot verdwijnt. De schroef slaat met een afgrijselijk scheurend geluid vast en spuugt een straal water uit die felrood schittert in het zonlicht en als een bloedig kielzog uitwaaiert in de stroom. Het scheurende geluid houdt nog even aan, stokt en vertraagt dan voordat het volledig wegsterft als de schroef het niet meer kan bolwerken. Het wordt doodstil als Kerr, stuurloos dobberend op het getij, zijn blik over de rivier laat glijden. Van de gangster is weinig meer over dan een zich verspreidend laagje bloed. De motor en de moordenaar van Zeemeeuw hebben elkaar gedood.

Tegen de tijd dat Justin met de Sea Ray behendig te hulp is geschoten en Kerr heeft bereikt, zit deze kalm schrijlings op de rechterdrijver. Hij heeft de tegenwoordigheid van geest om zijn hand diep onder water te steken om het hagelgeweer en het pistool uit de zinkende boot te redden en ze op het dek te gooien. Hij zal ze nodig hebben om zijn optreden te rechtvaardigen, aan te tonen dat de gangsters een reëel en acuut gevaar vormden. Hij onderzoekt het lichaam van de kleinere man, vindt een mobiele telefoon en gooit die naar Justin. Dan pakt hij de reling beet en hijst zich in veiligheid.

‘Alles in orde, baas?’ vraagt Justin.

‘Te zwaar. Kon hem niet aan boord tillen.’

Justin houdt wijselijk zijn mond. Hij wendt voorzichtig de steven terwijl ze toekijken hoe de rubberboot, bijna onder water, stroomafwaarts wordt meegenomen. Ze vangen een glimp op van een rood shirt als het lichaam van de man die door Kerr is doodgeschoten wegdrijft. Justin kijkt Kerr vragend aan. ‘Pikken we die daar op?’

‘Te riskant,’ zegt Kerr en hij schudt zijn hoofd. Hij betast het verbrijzelde scherm. ‘En zoals je zei: het is niet jouw boot.’

‘Vind je niet dat we het moeten proberen?’

‘Die mannen hebben Zeemeeuw vermoord,’ zegt Kerr terwijl hij zijn jasje uitwingt. ‘Laten we het maar aan de professionals overlaten.’

1

Dinsdag 2 juli, 06.34 uur;
het huis van Melanie en Rob Fleming

De wekker was overbodig, want Rob Fleming was al wakker. Melanie, zijn vrouw, lag met haar rug naar hem toe en hij keek even naar haar terwijl 'Sky-fall' van Adele over hem heen spoelde via Heart 106.2. Hij stapte uit bed, deed de slaapkamerdeur dicht, trok zijn boxershort uit en kroop weer onder het dekbed om van Melanies warmte te genieten. Hij schoof tegen haar aan, legde een hand op haar borst en drukte zijn heupen tegen haar aan. 'Voel eens.' Melanie gaf hem een kneepje met haar hand terwijl hij dichter tegen haar aan kroop om het kuiltje in haar nek te kussen. 'Ik hou van je, sexy meid.'

'Nee. Absoluut niet. Ik slaap.' Melanie haalde zijn hand van haar borst en schoof van hem weg. 'Dus berg hem maar op.'

Maar nog geen twee minuten later was zij ook naakt en lagen ze heftig te vrijen, zoals ze altijd deden voordat Melanie een paar dagen weg moest. Het naderende afscheid verleende hun liefdesspel een speciale intensiteit, maar op dit tijdstip van de dag moesten ze snel en betrekkelijk stil te werk gaan, met één oog op de deur. Er ontstond al beweging aan de andere kant van de overloop. Rennende voeten, het klateren van een eindeloze plas, de bons van iets waarmee werd gegooid, toen gelach. Hun twee zoons, vijf en drie jaar oud, konden elk moment binnenvallen.

Toen Rob gedoucht en geschoren uit de aangrenzende badkamer kwam, had Melanie haar zijden nachtjapon alweer aan en leunde tegen het kussen. Ze had de jongens in bed genomen, Mickey Mouse aan de ene kant, Harry Potter aan de andere, hengelen om haar aandacht. Hij kleedde zich snel aan in zijn gebruikelijke zomerse werkplunje van spijkerbroek en t-shirt en dook half op het bed. De jongens gingen hem meteen te lijf en dwongen hem tot overgave, tot Melanie zei dat ze hun vader uitputten.

Rob keek op de klok: tien over zeven. Hij moest om halfnegen in Pimlico zijn, maar was altijd graag vroeg. Geen tijd voor een ontbijt. Hij zou op Broadway wel een kop koffie en een broodje halen. Hij klom van het bed af, kuste

de jongens en boog zich over Melanie heen. ‘Pas goed op jezelf, lieverd,’ zei hij zacht. ‘Hou je haaks.’

Melanie streelde zijn nek en kustte hem. ‘Het is een makkie. Zeker weten.’ ‘Tot vrijdag.’ Hij bukte zich en fluisterde in haar oor: ‘Seksbeest.’

De jongens renden naar het raam om hun papa uit te zwaaien. Tegen de tijd dat Rob wegreed in hun zwarte Ford Fiësta stond Melanie al onder de douche.

De Flemings woonden in Muswell Hill, een voorstad in het noorden van Londen, een van de hoogste punten in de hoofdstad, een groot half vrijstaand huis uit de edwardiaanse tijd dat ze vijf jaar geleden als een bouwval hadden gekocht en van top tot teen hadden opgeknapt. Ze hadden de voor die tijd kenmerkende dingen gerestaureerd en een keuken en twee badkamers geïnstalleerd. Rob had duizenden ponden uitgespaard door een container te huren en zelf een groot deel van het zware werk te doen, plus een deel van de elektrische installatie en het sanitair. Het huis had vier slaapkamers, schuiframen en de oorspronkelijke houten trapleuningen. De achtertuin was diep en groen, met fruitbomen, een paar esdoorns en een heleboel volgroeide struiken rondom een mooi gazon. De jongens hadden de vorige zomer grotendeels doorgebracht in een vervallen schuurtje achter in de tuin, beschermd door een wilg. Rob had beloofd dat hij volgend jaar een zomerhuis voor hen zou bouwen.

Het huis van de Flemings lag in een rustige straat tussen Broadway en Fortis Green Road. Ze hadden zorgvuldig gekozen en alles op alles gezet om iets te kopen in een wijk die cool en chic was. De crèches en de basisscholen waren er uitstekend en het gezin genoot volop van de groene parken van Highgate en Queen’s Wood, en Alexandra Park met zijn beroemde paleis op korte afstand. Melanie en Rob waren apetrots op hun huis, waarin ze de rest van hun leven wilden blijven wonen. Ze hadden goed geboerd voor een paar wijkagenten van begin dertig. Als de yuppen die de straat opkochten zich al verbaasden over dat stel dat op rare tijden in rare kleren naar hun werk ging, lieten ze dat niet merken.

Melanie was beroepsofficier bij de Special Branch en werkte onder John Kerr bij de inlichtingeneenheid van SO15, het Counter Terrorism Command. Ze was grondig gescreend, had jarenlang gewerkt als specialist in gewapende surveillance en had huwelijk en moederschap met succes gecombineerd met het opsporen van terroristen. Minder bekend bij de Yard was haar werk als undercoveragent, haar huidige baan. De vrouw die zielsveel van haar gezin hield, was in staat tot de meest overtuigende misleiding. John Kerr rekende Melanie tot de beste medewerkers die hij ooit had gekend.

Ook Rob was surveillanceagent, door de Met gedetacheerd bij het National Crime Agency. Zijn doelwitten waren de zware criminelen die handelden in drugs, wapens of mensen. Robs specialisme, waar hij nooit over praatte, was geheime plattelandsoperaties, bekend als CROP. Gekleed in camouflagekleding en bivakkerend in een gat in de grond, met minimale rantsoenen en geen enkel comfort, hielden hij en zijn partner een belangrijk doelwit twee of drie dagen en nachten in de gaten, zonder van hun plaats te komen, maar elke beweging om hen heen fotograferend of filmend. Rob genoot van zijn onzichtbare werk op de achtergrond. De meeste geharde criminelen die ze observeerden hadden zich onkwetsbaar gewaand, tot de Trojans hen op het trottoir smeten, met Glock 17 halfautomatische pistolen tegen hun hoofd. De verbazing op hun gezichten en de glijdende emotionele schaal van geschoktheid, woede en angst gaf hem altijd een enorme kick.

Het werk van de Flemings vergde ongewone veerkracht en dat was de reden waarom zo weinigen het redden. Melanie had een hoge nationale veiligheidsstatus. 'Mondje dicht' gold zowel op de Yard als thuis. Ze vertelde Rob nooit bijzonderheden over haar werk en hij vroeg er niet naar. Melanie hield haar mond omdat ze een professional was.

Maar er waren ook persoonlijke redenen. De toegewijde echtgenote en moeder wilde haar leven niet laten vervuilen door de beroepsspion. En ze wilde niet dat Rob haar alter ego ooit zou kennen. Ze had geprobeerd het Kerr uit te leggen, die zelf undercover had gewerkt en de enige was die ze in vertrouwen kon nemen. Ze wist dat Kerr in een veel lastiger parket had gezeten dan zij en als baas moest hij ook nog rekening houden met het politieke gekonkel.

'Je bent een monomane schizofreen geworden, Melanie,' had Kerr gezegd, met een lach. 'Dat is wat me je duidelijk maakt. Net als al de beste undercoveragenten.'

Robs moeder, Brenda, arriveerde kort na de thee, rond een uur of vijf, zodat Melanie naar haar werk kon. Brenda zou de jongens naar bed brengen en blijven tot Rob thuiskwam of blijven slapen als hij het laat zou maken. Na haar scheiding, zeven jaar geleden, was ze kleiner gaan wonen in een flat in het naburige East Finchly, niet ver van de metro. Ze was een jonge huismoeder geweest en had haar leven gewijd aan het opvoeden van Rob en zijn jongere zus. Rob was een held in haar ogen, want hij knapte het vuile werk van de samenleving op. Maar tegenover Melanie stond ze heel anders. Een vrouw hoorde thuis te zijn en haar gezin niet dagen en nachten in de steek te laten voor god weet wat. Het was tegennatuurlijk. Dus als Melanie wegging, werd er niet gekust, geknuffeld en gezegd dat ze goed op zichzelf moest passen.

Rob's moeder had zich nooit kunnen verenigen met de leefwijze van haar schoondochter en Melanie had pogingen in die richting allang opgegeven.

2

Dinsdag 2 juli, 22.43 uur;
Hope Farm, Essex

Hope Farm was zijn bestaan begonnen als een grillige victoriaanse boerderij van rode baksteen in Essex, halverwege Ingatestone en de oude marktstad Chipping Ongar in het noordwesten. Nadat hij drie generaties lang in dezelfde familie was geweest, was hij niet meer voor zijn oorspronkelijke doel gebruikt sinds de winter van 1988, toen de bejaarde eigenaar een ernstig hartinfarct had gekregen terwijl hij de varkens voerde en zijn lijk drie dagen lang onopgemerkt in de openlucht had gelegen. De boerderij had bijna een jaar leeggestaan en was langzaam in verval geraakt, tot een schrootkoning uit Southend, Terry Bray, haar van totaal verval had gered. In die onstuimige jaren van zelfredzaamheid, yuppen en zwart geld had Terry zich ingelikt bij de rouwende dochter in Londen en de boerderij uit haar gemanicuurde handen genomen, tegen contante betaling, zwart.

Bray had het dak vervangen, de hele boel wit geschilderd en de grond ontgonnen. Hij had er nog geen jaar voor nodig gehad om de vervallen keuterboerderij te veranderen in een vergulde, met tapijten belegde citadel van adembenemende vulgariteit. Hope Farm was een L-vormig, naar het westen gericht gebouw te midden van een hectare grond. Het perceel grensde aan de voorkant aan een smalle weg en aan de andere drie zijden aan akkergrond. Brays zeldzame bezoekers kwamen over een brede grindweg die hij over het oorspronkelijke modderige karrenspoor had laten aanleggen en die werd beschermd door een smeedijzeren poort met een intercom. Het huis stond op het hoogste punt in de omgeving en werd omringd door uitgestrekte gazons die afdaalden naar een bosperceel en een tweeënhalve meter hoge omheining. Hij beschouwde het nu als het perfecte toevluchtsoord, dat voldeed aan twee zakelijke prioriteiten: complete afzondering en een gunstige ligging ten opzichte van de M25, de M11 en de Thames Estuary Airport.

‘Zet de hond buiten.’ Bray stond in zijn hypermoderne keuken, een grote, wit betegelde antiseptische showroom. Elk oppervlak was vlekkeloos. Voor-